

14-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাংপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাৰ পৰা জীৱন মুক্তিৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্তি কৰিবলৈ মায়াৰ সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হোৱা,
ইয়াৰ জীৱনমুক্তসকলেহে তাত জীৱন-মুক্তি পদ প্ৰাপ্ত কৰে"

*প্ৰশ্ন:- এই জ্ঞানৰ বীজ অবিনাশী কেনেকৈ?

*উত্তৰ:-এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপনা হয়, সেই ৰাজধানী বৰ বিশাল, যিসকল আত্মাই
এবাৰ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰে, যদিওবা মাজতে এৰি গুচি যায়, আকৌ তেওঁলোক অন্তত পুনৰ আহি যাব, কাৰণ
ৰাজধানীলৈ তেওঁলোকো আহিব লাগিব। যাৰ মাজত অলপো জ্ঞানৰ বীজ পৰিছে, তেওঁ আহি যাব, আতৰি যাব
নোৱাৰে। এই কথাই জ্ঞান যে অবিনাশী তাক সিদ্ধ কৰে।

*গীত:- ভোলানাথৰ নিচিনা বিৰল আৰু কোনো নাই.....

ওম্ শান্তি। সন্তানে এতিয়া ভোলানাথ প্ৰাণেশ্বৰৰ ওচৰত বহি আছে আৰু তেওঁলোকে ভালকৈ জানে যে এই বেহদৰ
(অসীমৰ) মালিক ভোলানাথৰ পৰা আমি পুনৰ স্বৰ্গৰ সম্পত্তি লাভ কৰি আছো। বুদ্ধি তালৈ গুছি যায়, কাৰণ পিতাৰ
দ্বাৰাহে আমি পিতাৰ ঘৰলৈ যাওঁ। প্ৰেমিকে প্ৰমিকক মতাৰ দৰে পিতাই আমাক মাতিবলৈ আহে। এজন প্ৰেমিক আহি
সকলো প্ৰেমিকাকে পৱিত্ৰ কৰি গঢ়ি তোলে, তেওঁৰ নাম হৈছে পতিত-পাৱন। কিন্তু সন্তানে পিতাকক পাহৰি যায়। এই
পাহৰি যোৱাটোও নাটকৰ অংশ, পিতাই আহি সকলো ৰহস্য বুজাইছে। তোমালোক ভাগ্যশালী তৰাসকলৰ পদ
পিতাতকৈও উচ্চ। যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক, তেনেকৈ তোমালোকো ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক। তোমালোকো মোৰ পিতাৰ
লগতে আছিল। আকৌ তোমালোক সন্তানেটো ভূমিকাত অৱতীৰ্ণ হ'বই লাগিব। তোমালোকে জানা যে আমি বৈকুণ্ঠনাথ
হ'বলৈ ত্ৰিলোকী নাথৰ ওচৰলৈ আহিছো, বাবাই কৈছে সন্তান তুমি এই সময়ত ত্ৰিলোকীনাথ হৈছা ময়ো ত্ৰিলোকীনাথ
হওঁ। পাছত সত্যযুগ আহিলে তুমি তাৰ নাথ হ'বা, মই নহঁও। মই আহিছোঁ তোমাক ৰাৱণৰ দুখৰ কৰলৰ পৰা উদ্ধাৰ
কৰিবলৈ। ৰাৱণৰ পৰা তুমি বহুত দুখ পাইছা। নাটকখনটো সন্তানে বুজি পাই গ'ল। ইয়াৰ চাৰি যুগৰ পৰিবৰ্তে
পাচোঁটা যুগ আছে। চাৰিটা ডাঙৰ বাকী সংগম যুগ সৰু লিপ যুগ। এই জ্ঞানো সন্তানৰ ধাৰণাত থাকিব লাগে কাৰণ
তুমি জ্ঞান সাগৰৰ সন্তান। ভক্তি মাৰ্গত তেওঁৰ মহিমা কৰে - তুমি জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, সেই মহিমা
বৈকুণ্ঠনাথৰ নহয়। তেওঁক কোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন, ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ . . . . .। এই কলিযুগটো এনে জন নাই
,নিশ্চয় বনাওঁতা এজন আহিব লাগিব, সেয়েহে স্বৰ্গৰ মালিক নিশ্চয় তুমিয়েই হ'বা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰ যি
সুস্বপ্নবতনবাসী দেৱতা, প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ প্ৰতীক হিচাপে তেওঁলোকক যুগল অৰ্থাৎ স্বামী-স্ত্ৰীৰ ৰূপত দেখুৱা হয়। সেয়েহে
স্বৰ্গও ইয়াতে হ'ব। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ পৰা তুমি দেৱতা বৰ্ণলৈ আহিবা তাৰ পৰা ক্ষত্ৰিয় বৰ্ণলৈ নামিবা।

যি চতুৰ সন্তান তেওঁ ভালধৰণে পঢ়াৰ ওপৰত মনোযোগ দিয়ে। অজ্ঞান কালতো সন্তান জন্ম হলে উপলব্ধি হয় যে
উত্তৰাধিকাৰী আহিল। তুমিও মা, বাবা কোৱাৰ লগে লগে উত্তৰাধিকাৰী হৈ গ'লা। যিদৰে গান্ধীজীক বাপুজী কয়,
এইদৰে এনেয়ে ভাৰতত বহুতকৈ মাতা পিতা বুলি কয়। বয়স্ক জনক পিতা বুলি কয়। মাত্ৰ কব লাগে কৈ দিয়ে।
তেওঁতো সকলোৰে বাপুজী। প্ৰাণেশ্বৰ অৰ্থাৎ সকলো আত্মাৰ ঈশ্বৰ পিতা। পিতা বুলি ক'লে অন্তৰত সম্পত্তি প্ৰাপ্তিৰ
আনন্দ লাভ হয়। সেই উপলব্ধি আহি যায়। তোমালোক সন্তান সকলৰো ক্ৰমাংক অনুসৰি উপলব্ধি হয়। সচাকৈ

অসীমৰ পিতা আহি ৰাজযোগ শিকাই আছে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰেটো ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। ভগৱানৰ মহাবাক্য। দেৱী, দেৱতা সকল হল দেৱীগুণধাৰী মনুষ্য। পৰমেশ্বৰ মানে ঈশ্বৰ পিতা। ভাৰতত পৰমপিতা পৰমাত্মা সুপ্ৰিম গডফাদাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা কোৱাৰ লগে লগে বুদ্ধি ওপৰলৈ যায়গৈ। কাৰণ জানে যে পিতা ওপৰত থাকে, এতিয়া তুমি বুজি পাইছা আমিও তাৰ নিবাসী আছিলোঁ। এতিয়া আমি়েই সেই প্ৰাণেশ্বৰৰ সন্মুখত বহি আছো। পিতাই সন্মুখত বহি স্মৃতিৰ সফুঁৰা খুলিছে তেওঁ নিশ্চয় হৈছা- সচাকৈ এওঁ কোনো সাধু মহাত্মা নহয়, এতিয়া আমি সেই প্ৰাণেশ্বৰৰ সন্মুখত বহি আছো, কিয় তেওঁৰ হ'লা? মাতা পিতাৰ পৰা ২১ জন্মৰ সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ। যদি নিশ্চয় নাই তেতিয়া কিয় বহিছা? কাৰণৰ প্ৰয়োজন। চিনাকী নোহোৱাকৈ কোনেও কাৰো সন্মুখত বহিব নোৱাৰে। পৃথিৱীত পৰম্পৰৰ মাজত পৰিচয় থাকে- এওঁ সন্যাসী, এও গৱৰ্ণৰ . . . . . ইয়াততো পিতা গুপ্ত। কিন্তু বুজি পোৱা যায় যে পৰমপিতা পৰমধামৰ নিবাসী। গতিকে তেওঁৰ ক্ষেত্ৰত সৰ্বব্যাপিৰ কথা আহিব নোৱাৰে। আত্মাই স্মৰণ কৰে - হে গদ ফাদাৰ(ঈশ্বৰ)। যদি নিজেই পৰমাত্মা হোৱা হ'লে আকৌ আহ্বান কিহৰ বাবে কৰে? কম বেছি বুজি পাবলগীয়া কথা আছে। মায়াই এনেকুৱা অবস্থা কৰি দিয়ে যে বুজি নাপায়। যি কথা মুখেৰে কোৱা হয় সেই কথাৰ ওপৰতো বিশ্বাস নকৰে।

মায়াই সঞ্চয় বুদ্ধি বনায় দিয়ে। আহ্বান কৰে হে ঈশ্বৰ পিতা আকৌ কৈ দিয়ে মই পিতা, তেতিয়া আহ্বান কিয় কৰিছা? পিতা শব্দটো সন্তানেহে কোৱাৰ যোগ্য। স্মৰণ এজনকেই কৰিব লাগে, এতিয়া তুমি সন্মুখত বহিছা। তুমি জানা যে মই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ হ'লো। তেওঁৰ পৰা সম্পত্তি লৈছো। এতিয়াটো পাহৰি নোযোৱা নহয়নে?

পিতাই কৈছে - অশৰীৰী হোৱা, পৱিত্ৰ হোৱা। মই তোমাক নিবলৈ আহিছোঁ। দেৱতাৰ ওচৰত গায় মই নিৰ্গুণ হাৰ মোৰ কোনো গুণ নাই। দেৱতাৰ মহিমা কৰে, নিজক নীচ পাপী অনুভৱ কৰে। নিশ্চয় আদিতো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া আছিল। যাক স্বৰ্গ শিৱালয় কোৱা হৈছিল। শিৱ বাবাই স্থাপন কৰা স্বৰ্গ। ভাৰতবাসীয়ে জানে স্বৰ্গ আছিল। কিন্তু ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, তাত আদি সনাতন দেৱী দেৱতাই ৰাজ্য কৰিছিল- সেইয়া পাহৰি গ'ল। কোনোবা ঢুকালে কয় স্বৰ্গবাসী হ'ল। স্বৰ্গতো সত্যযুগতহে হ'ব। কলিযুগত ক'ত স্বৰ্গ আছে। যেতিয়া খৱৰ কাগজত দিয়ে স্বৰ্গবাসী হ'ল তেতিয়া সুধিবা স্বৰ্গ ক'ত আছে? বুজি লয় পৰমধামৰ পৰমাত্মাৰ ওচৰলৈ গ'ল সেয়াই স্বৰ্গ বা কয় নিৰ্বান ধামলৈ গ'ল বা কয় জ্যোতিত লীন হৈ গ'ল। শব্দত কিমান পাৰ্থক্য ৰৈ যায়। সেই স্থানক কোৱা হয় ব্ৰহ্ম-মহাতত্ত্ব। এইয়া আকাশতত্ত্ব। ইয়াক মহতত্ত্ব বুলি নকয়। মহতত্ত্ব সেইখন - ব্ৰহ্মমহতত্ত্ব, ব্ৰহ্মাণ্ড, যত আমি আত্মা বিলাক অণ্ডে (কণীৰ) নিচিনাকৈ থাকে, পিতাও তাত থাকে। যাক পৰমধাম কোৱা হয়। বাকী ব্ৰহ্মত কোনেও লীন হ'ব নোৱাৰে। সন্তানক বহুত সাৰ (point) বুজোৱা হয়, যিহেতুকে সন্মুখত বহি আছা। ভক্তইটো ভগৱানক বিচাৰি থাকে। তুমি জানা ভক্তি মার্গত আটাইতকৈ বেছি ভক্তি কোনে কৰিছিল ? জৰুৰ যিজনেই প্ৰথমে পূজা আছিল, তেওঁ পুনৰ প্ৰথমে পূজাৰী হৈ যায়। এইয়া তুমি কেৱল সন্তান সকলেহে জানা। গায়ন কৰা নিজে পূজ্য, নিজে পূজাৰী। কিন্তু তেওঁলোকে বুজি লয় পৰমাত্মাহে নিজে-পূজ্য পূজাৰী হয়। এইটো ভুল। পিতাই আহি সন্তানক উচ্চ মহিমাবান কৰে। কিন্তু সকলোৱে জীৱন মুক্তি নাপায়। মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'লেহে জীৱন মুক্তিৰ প্ৰাপ্তি হ'ব। জীৱন মুক্ত অৰ্থাৎ মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত। এনেকুৱা নহয় যে সত্যযুগত সকলো আহিব। ৰাজযোগ শিকা জনেই সত্যযুগত আহিব। জ্ঞান মার্গত কিমান বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগিব। মীৰাৰ এনে কোনো বন্ধন নাছিল। তেওঁ কেৱল কৈছিল কৃষ্ণক লগ পাব লাগিব সেয়েহে পৱিত্ৰ হ'ম। তুমিটো কৃষ্ণপূৰীলৈ যাবা, মীৰা ভক্ত শিৰোমনি অৰ্থাৎ ভক্তৰ শীৰ্ষত থাকিব। তুমি হ'লা বিজয় মালাৰ শিৰোমনি (শীৰ্ষত), যি বিজয়মালাৰ পূজা কৰা হয়। ভক্তমালাৰ পূজা কৰা নহয়। যিসকলে ভাৰতত

স্বৰ্গ ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে সেইসকলৰ মালাৰ পূজা হয়। ভক্তসকলে তোমালোকৰ মালাক পূজে। প্ৰথমে ৰুদ্ৰ মালা তাৰ পৰা বিষ্ণুমালা তৈয়াৰ হয়। এইটো কোনেও নাজানে যে মালা কাৰ প্ৰস্তুত কৰা হয়। কেৱল মালা জপ কৰে। এতিয়া তুমি ভক্তৰ মালাটো স্মৰণ নকৰা? ভক্তই তোমালোক সন্তানৰ মালা স্মৰণ কৰে। তোমালোকে জানা আমাৰ বিজয় মালা তৈয়াৰ হৈ আছে। পিচত আমি নিজে পূজাৰী হৈ মালা জাপিম। তুমি ৰাজ্যও কৰিবা পিচত তুমিয়েই গৈ প্ৰথমে মালা জপিবা। তোমাৰ পৰাই অনেকে ভক্তি শিকিব। তুমিয়েই বিশ্বক স্বৰ্গ কৰিছা।

পিতাই ৰাজযোগ শিকাই আছে যাৰ নাম গীতা ৰখা হৈছে। ধৰ্ম শাস্ত্ৰৰটো নামটো লাগিব নহয়, যদিও জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যাব কিন্তু শাস্ত্ৰটো প্ৰস্তুত হ'ব লাগিব নহয়। শাস্ত্ৰ প্ৰস্তুত কৰি নাম শ্ৰীমত ভগৱত গীতা ৰখা হয়। ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণেও গীতা প্ৰস্তুত কৰে। কিন্তু সেই গীতা জ্ঞানমাৰ্গৰ বাবে নহয়। কিমান গীতা শুনাই থাকে! কিন্তু এনেকৈ কেতিয়াও নকয় তোমাক ৰাজযোগ শিকাইছে। কয় ভগৱানে ৰাজযোগ শিকাই থৈ গ'ল। পাছত তেওঁৰ শাস্ত্ৰ বহি পড়ে। এতিয়া ভগৱানৰ দ্বাৰা সন্মুখত সেই গীতা শুনি আমি স্বৰ্গৰ মালিক হৈছো। পিতাই কয় মই তোমালোক সন্তানক এবাৰেই ৰাজযোগ শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰিবলৈ আহিছোঁ। যেতিয়া লৈকে সংগতি দাতা নাহে, তেতিয়ালৈকে ভক্তি মাৰ্গৰ মহিমা জৰুৰ চলিব। যিজন কল্পৰ পূৰ্বে আহিছিল তেওঁয়েই আহি এইয়া শুনিব। এতিয়া অনেক জন তৈয়াৰ হ'ব। সূৰ্য্যবংশী- চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে, গতিকে কিমান আহিব! এই কাৰণে জ্ঞানৰ বিনাশ নহয়। আঢ়ৈৰন্ত্ৰ প্ৰজা, সাধাৰণ প্ৰজা লগুৱা লিকটো আদিও লাগিব নহয়। কিমান বিশাল ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে! মনুষ্যই কিবা জানে নেকি সত্যযুগী ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপন হৈ আছে, জানিলেটো শুনাবও। পিতাককে পাহৰি গ'ল। নিৰাকাৰ শিৱৰ মহাবাক্যৰ পৰিবৰ্তে কৃষ্ণৰ মহাবাক্য লিখি দিলে। শিৱ জয়ন্তীৰ পাচত তৎক্ষণাত কৃষ্ণ জয়ন্তী আহে। সেই কৃষ্ণ হৈছে বৈকুণ্ঠ নাথ। এওঁ বহি তোমাক বৈকুণ্ঠ নাথ কৰিছে। কৃষ্ণক আকৌ দ্বাপৰলৈ লৈ গ'ল। ভাৰতত জ্ঞানৰ সূত (জৰি) কিমান দুৰ্বল হৈ আছে (মুৰ্চিত, আউল লাগি থকা)।

এতিয়া ভাল ধৰনে ধাৰণ কৰি সম্পূৰ্ণ জ্ঞানী হোৱা। নিজক নিৰীক্ষণ কৰা মই কিমান নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ আগবাঢ়িছো। এতিয়া উত্তীৰ্ণ হলে কল্প কল্পান্তৰ উত্তীৰ্ণ হ'ম। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পঢ়িব লাগে। এনেকুৱাটো ক'তো নাই য'ত বুঢ়া-বুঢ়ী, স্ত্ৰী-পুৰুষ, বোৱাৰী আদি সকলো আহি পড়ে। শাস্ত্ৰও এনেধৰনে নপড়ে। মাতৃ সকলকটো কোৱা হয়- তোমালোকে শাস্ত্ৰ নপঢ়িবা। পুৰুষ সকলেহে পণ্ডিত হৈ পড়ে। ইয়াত চোৱা কোনে কোনে পড়ে। কেনেকুৱা কেনেকুৱা বৃদ্ধ সকল আহে! আশ্চৰ্য্যজনক নহয় জানো। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ নিচিনা পৱিত্ৰ হৈ ৰাজযোগ শিকিব লাগে। ঈশ্বৰীয় পিতাৰ বিদ্যাৰ্থী হ'ব লাগে। ইয়াৰ নামেই হৈছে ঈশ্বৰীয় ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰীৰ মহাবিদ্যালয় (কলেজ)। ঈশ্বৰে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পঢ়ুৱাই আছে। ব্ৰহ্মা কোনো বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ব্যক্ত/ উৎপত্তি হোৱা নাই। পৰমপিতাৰ নাভিৰ পৰা বুলিহে ক'ব লাগিব। বীজৰূপ শিৱ বাবা হয়, নহয় জানো। তেওঁৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ সৃষ্টি হয়। তিনিওৰে অৰ্থ পৃথক পৃথক। এতিয়া তোমালোক সন্তানে বুজি পাইছা- সচাকৈ বিষ্ণুৰ লগত লক্ষ্মীক দিয়ে। নৰ-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ আছে সেইয়াতো চতুৰ্ভূজ তৈয়াৰ কৰা হয়। নাৰায়ণৰ থাকিলে তেওঁৰ লগত জৰুৰ লক্ষ্মী থাকিব। নৰ-নাৰায়ণ, নাৰী-লক্ষ্মী। নৰ-নাৰায়ণক চাৰি ভূজা দিয়ে। নাৰায়ণক পৃথকে, লক্ষ্মীকো পৃথকে গতিকে দুখন দুখন ভূজা দিয়া উচিত আছিল। এনেকুৱা কায়দাৰে (নিয়মত) মন্দিৰ সাজিব লাগে। কিন্তু বেচেৰাহঁতে নৰ-নাৰায়ণৰ মন্দিৰৰ পৰা একো বুজি নাপায়। নৰ-নাৰায়ণৰ লগত লক্ষ্মীকো দিয়ে। দীপাৱলীত মহালক্ষ্মীৰ পূজা কৰে। মাতাৰ কিমান মহিমা! জগত অম্বাৰ বহুত মহিমা। জগত অম্বা বহুত মিঠা কাৰণ কুমাৰী কন্যা হয়। এওঁ অধৰ কুমাৰ হয়। সেয়েহে ভাৰতত কুমাৰীৰ মান বহুত আছে। কিন্তু মহত্ব নাজানে। জগত অম্বাৰ বহুত মান। পিতাৰ ইমান নহয়। পিতাই আহি মাতৃ

সকলক উচ্চ কৰিছে। গতিকে সাহসী হ'ব লাগে। হিংসৰ ওপৰত আৰোহন কৰিব লাগে। অত্যাচাৰ হ'ব। কিন্তু পিতাৰ হোৱাৰ পাচত ধৰণীত পিচলি গলেও ধৰ্মভ্ৰষ্ট নহৈ পৱিত্ৰতা অক্ষুণ্ণ ৰাখি উচ্চ পদৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰিব লাগিব। মীৰাও পৱিত্ৰ আছিল নহয়। পিতাই কুমাৰী সকলক কৈছে - কোৱা আমি পৱিত্ৰ হৈ বৈকুণ্ঠৰ মালিক হ'বলৈ প্ৰয়াস কৰিছো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

*ধাৰণা কাৰণে মূখ্য সাৰ :-**

- (1) প্ৰকৃত উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ চতুৰ হ'ব লাগিব, পঢ়া ভালকৈ ধাৰণ কৰি সম্পূৰ্ণ জ্ঞানী হ'ব লাগে। পিতাৰ সমান মহিমাযোগ্য হ'ব লাগে।
- (2) বিজয় মালাত শিৰোমণি হ'বলৈ মায়াৰ বন্ধন কাটি গৈ থাকিব লাগে। বহুত বহুত বাহাদুৰ (সাহসী) হৈ পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।

*বৰদান:- সৰু-সৰু অৱজ্ঞাৰ বোজা সমাপ্ত কৰি সদায় সমৰ্থ হৈ থাকোতা শ্ৰেষ্ঠ চৰিত্ৰবান হোৱা।

যেনেকৈ অমৃতবেলা উঠাৰ আজ্ঞা আছে সেয়েহে উঠি বহি যায় কিন্তু বিধিৰ যোগেদি সিদ্ধি প্ৰাপ্ত নকৰে, মিঠা মৌনতাৰ (Sweet Silence) লগত নিদ্ৰাৰ মৌনতা মিহলি হৈ যায়। (২) বাবাৰ আজ্ঞা হৈছে কোনো আত্মক দুখ দিব নালাগে, দুখ ল'ব নালাগে, এই ক্ষেত্ৰত দুখ নিদিয়ে কিন্তু দুখ লৈ লয়। (৩) ক্ৰোধ নকৰে কিন্তু আৱেশত আহি যায়, এনেকুৱা সৰু সৰু অৱজ্ঞাই মন ভাৰাত্ৰান্ত কৰি তোলে। এতিয়া ইয়াক সমাপ্ত কৰি আজ্ঞাকাৰীৰ চৰিত্ৰৰ চিত্ৰ বনোৱা তেতিয়া সমৰ্থ চৰিত্ৰবান আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

*শ্লোগান:- সন্মান বিচৰাৰ পৰিৱৰ্তে সকলোকে সন্মান দিয়া তেতিয়া সকলোৰে পৰা সন্মান পাই থাকিব।

!!ওম্ শান্তি!!

***